

Tien varrelta.

Helsingin Ruusu-Risti-luentojen aiheena on ollut: lokakuun 12 p:nä *Monet ovat kutsutut*, 19 p:nä *Harvat ovat valitut*, 26 p:nä *Jumalan valtakunta kirkkona*, marraskuun 2 p:nä *Kirkon tehtävät*, 9 p:nä *Syntien anteeksisaanti ja kuolema* sekä 16 p:nä *Kirkko mysteriolaitoksena*. Luennot ovat nyttemmin keskeytyneet R.-R:n Johtajan ulkomaanmatkan takia.

Helsingin Ruusu-Risti-ryhmän lokakuun kokouksessa oli laulun, soiton ja lausunnon ohella vilkas keskustelu jälleensyntymismuistoista.

Ruusu-Ristin tämä numero, joka kaksoisnumerona käsittää sekä marras- että joulukuun, on kuluvan vuoden viimeinen numero. Ensi numero ilmestyy tammikuussa ja lähetetään kaikille, jotka tilaavat Ruusu-Ristin ensi vuodeksi. Tämän numeron mukana jaetaan sekä tavanmukainen tilauslista että sininen postiosoituslomake.

Turun Ruusu-Risti alkoi työnsä syyskuussa ja pitää säännölliset viikkokokouksensa perjantaisin, joissa aina on vieraita mukana esitelmää kuuntelemassa.

Vaasassa on muodostettu Ruusu-Risti-lukupiiri, ja sen johtaja kirjoittaa meille: „Olemme lukeneet kirjaa „Jumala ja onni“ ja jatkamme „Ruusu-Ristin syntysanoilla“. On hyvin hauskaa kokoontua, meitä on ollut neljä tähän asti, ja ensi kerralla tulee kaksi ruusuristiläistä ja luultavasti pari muutakin lisää. J. B.“

Ruusu-Ristin jäseniksi pyrkijöiden on käännyttävä joko suoraan tai sen ryhmän välityksellä, jonka jäseniksi he liittyvät, Ruusu-Ristin hallituksen varapuheenjohtajan rouva *Hilda Pihlajamäen* puoleen, os. Helsinki, Mariank. 28.

Kesäkiertueelta. Istun Turengin majatalossa lokak. 2 päivänä. Aamulla lähdin Saarenmaasta, jossa vierähti aikaa lähes kuukausi. Sitä kun pitää muuttaa muotonsa syksyn kevään. Lähtiessäni virkkoi Ruusu-Ristin Toimittaja: „Sinä et ole pitkään aikaan kirjoittanut mitään matkoistasi Tien varrelle“. Tämän kuullessani minä leimahdin hajamielisen näköiseksi. Tämä varmaankin johtui siitä, että matkani kesällä olivat niin heitteleviä, milloin olin lounaisimmassa Laitilassa, milloin koillisimmassa Kuhmoniemesä. Helluntaina odottelin veli Iivari Korkeeta matkatoverikseni. Se oli jotain uutta. Sillä tämä oli ensimmäinen kerta, jolloin sain toverin mukaani. Ennätin odottelemaan molemmat pyhät Urjalan majatalossa. Mutta kohtalo korvasi odotukseni siten, että sain nähdä elokuvan „Kuningasten kuningas“. Ja ihan Urjalassa. Sitten me lähdettiin pyöriellä. Kuormitettuna. Toisinaan minusta tuntui, että vaikka olimmekin ensikertaa näin yhdessä matkalla, niin ensikertaa se ei sittenkään ollut. Siinä tunnelmassa oli jotain perin tuttua, ennen elettyä. Kuljimme yhdessä noin pari viikkoa. Samoelimme Punkalaitumen, Huittisten ja lähipaikkojen jäykkää seutua. Ilma oli lämmin ja ihana. Sentähden jouduimme vakavaan keskusteluun siitä, olisiko kuljettava pitkissä housuissa vaiko polvihousuissa. Ja niin siinä kävi, että polvihousut joutuivat häviölle. Sanoimme:

menkööt! Senkin polvihousut . . . Mutta Kiikan asemalla tuli stop. Juhannus oli lähellä. Veli Ivarin oli oltava silloin kotona. Minun mieleni paloi Ouluun. Ja niin joimme juhlallisen veljelliset erojaskahvit. Mieliala oli haikea. Lohduttauduimme sillä, että kesäkurseilla tavataan. Ja niin veli Ivari lähti painelemaan syntymäseutunsa Kyröskosken kautta Varkauteen, minä taas Kiikoisten ja Kauvatsan kautta Ouluun. Oulussa oli punainen mökki pienen järven rannalla, ja sauna oli vieläkin rannemmalla . . . Terveisiä sitten vaan koko Oulujoen vesistöltä! Siinä oli Kuhokset, Kestilät, Säräisniemet, Vaalat, Kontiomäet, Paltamot, Sotkamot ja viimein tuo ihmeen mystillinen Kuhmoniemi. Kuhmoniemen matkan tein bussissa. Kun sitä veivaa pyörällä kesät kaiket, niin on joskus mukava huristaa autolla. Se on kuin vastalause pyörämiehen puolelta kaikkia kilometripylväitä vastaan, seisokoot ne sitten joko tasaisella maalla tai myötä- tai vastamäessä. Sitä ei ole tuntuvinaankaan noita tien vieressä töröttäviä pylväitä. On vaan kuin ihmettelevinä ja kysyvinään: „Mitähän joukkoa ne nuokin mahtavat olla?“ Nim. ne kilometripylväät. Muututtuaan jälleen pyöräilijäksi on kuitenkin sanovinaan: „Arvoisat pylväät, ymmärrättehän leikin?“ On hymyilevinään ja tuttavallisesti lisäävinään: „Sehän oli vain leikkiä!“ Pylväät ovat ymmärtävinään. Ne niaavat arvollisesti, hymyilevät ja ikäänkuin huomauttavat: „No mitäs turhia . . . Herra on hyvä vaan.“ Pyöräilijäkin on kumartavinaan ja niin ovat hyvät välit entisellään. Pylväät vielä ikäänkuin pyytävät anteeksi, etteivät vähälukuisuutensa vuoksi voi muodostaa oikeata kunniakujaa arvolliselle herralle, vaan seisovat vain yhdellä puolen tietä. Minä puolestani olen ymmärtävinäni tämän oikein hyvin. Kiitän vaan suuresta kohteliaisuudesta. Eivätkä pylväät ole pahoillaan, vaikka minä sitten Sotkamossa astun junaan ja lähdän kohti Lieksaa. Päinvastoin vilkuttavat ne minulle entistä tiheämmin vaunun ikkunan takana. Nyt ne kuuluvat huutavan: „Herra on hyvä ja pitää silmänsä auki Maanselän kohdalla!“ Ja tosiaan: mikä ihana luonnonrotko poikki Maanselän! Kapeassa rotkossa on 5 km. pitkä, ison joen levyinen järvi. Sen kummastakin päästä virtaa puro, toinen kohti Oulun vesistöä, toinen kohti Saimaata. Juna kulkee pitkin järven reunaa. Molemmin puolin, etenkin linnan puolella, maalauksellisen ihanat tunturit. Kuulin erään matkustajan huudahtavan: „– kaunein paikka Suomessa!“

Anteeksi, minä olen jo kaukana Pielisjärven Mahosaaressa. Siellä sitä oli paljon tarinoita. Mutta nyt ei ennätetä. Täytyy mennä Kolille. Sinne älkää menkö aamupäivällä! On mentävä illalla, sellaisen päivän illalla, jolloin on ollut kiltti ja ahkera. Ahkeralle siellä palkka maksetaan. Ja juuri ennen auringon laskua. Niin nyt niinkuin Paavalinkin päivinä. Sen neuvon amman kokemuksesta. Sillä Kolilta palatessani kilometripylväät vaikenivat. Ne olivat alakuloisia. Kuulin heidän selkäni takana hypisevän: „– että hänen pitikin mennä aamupäivällä!“ Se ei ollut ilkkumista. Se oli osanottoa. Sillä pylväät tiesivät, että jos „herra“ olisi palannut Kolilta iltahämynsä, niin he olisivat voineet ilosta karkeloida. Niin että nyt olemme jälleen hivenen viisaampia. Sentähden onkin sopiva sanoa: hyvää yötä!

J. R. H.

Kristuksen tutkimaton rikkaus, kirjoittaa eräs ystävä, on tekijän salatieteellisen työn tuloksena ainutlaatuinen lahja maailmalle. Se vastaa tyhjentävästi ihmiskunnan elinkysymykseen, siihen kysymykseen, jonka Jeesus teki Pietarille: Kenen ihmiset sanovat minun, Ihmisen Pojan, olevan? Math. 16: 13. Aika on tullut, että Kristuksen tutkimatonta rikkautta sen todellisessa hengessä julistetaan ihmisille, mutta meillä on niin vähän aikaa ja halua sitä julistusta kuunnella.

Mieleeni tulee Mabel Collinsin kuvaus ihmisistä, jotka suuren, matalan, mutaisen järven rannalla etsivät jotain mudasta. Joku luulee löytäneensä ja toiset hyökkäävät sitä häneltä riistämään, mutta pian käy heille selväksi, ettei se mitään ollutkaan. „Katsokaa aamuruskoa“, heille neuvotaan, „se valaisee noita tummia kukkuloita tuolla, vaan ei teistä kukaan koskaan katso sinne päin. Katso, ihminen, aamuruskoa! Nousevan auringon säteet antavat sinulle apua ja voimaa“. – Kristus, maailman Vapahtaja, on tämä nouseva aurinko. Hänessä on elämä.

(Ruusu-Risti 1930 Marras-Joulukuu N:o 9-10, Johtajan osasto, s. 379-381)